

800

๐๗๔

หน่วยศิลปากรที่ ๕ จังหวัดสงขลา
บทละครเรื่องระเด่นน ไค

ของ

พระมหามนตรีทรัพย์

พิมพ์ชัยศึกษากรณี่ จัดพิมพ์

เนื่อง

ในงานวันกรมสมเด็จพระปรมาธิบดี ฯ

๓๓ ธันวาคม ๒๕๐๓

15.911
ม.303

ในรัชการกรมศิลปากร

เลขที่ 260

หน่วยศิลปากรที่ ๕ จังหวัดสงขลา

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ไทยสัมพันธ์ ๖๔ ถนนเฟื่องนคร^๕
พระนคร นายเซว่ง เซว่งธรรมรัตน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๐๓

คำนำ

ในงานวนกรมสมเด็จพระปรมานุชิตฯ ซึ่งชุมนุม
ภาษาไทย และทางวัดพระเชตุพน เป็นจุดชน พมดชย
ศกษากรณ ได้มาติดต่อกับแผนกคนควา กองวรรณคดี
และประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร ขออนุญาตจัดพิมพ์
หนังสือ รวม ๓ เรื่อง โดยแยกพิมพ์เป็นเรื่องละเล่ม คือ

๑. บทละครเรื่องระเด่นต้นไค ของพระมหามนตรี
ทรพย์

๒. บทละครของคุณสุวรรณ เรื่องพระมะเหตเถเถ
และ

๓. บทละครของคุณสุวรรณเรื่องอุณรุทธร้อยเรื่อง
เพื่อจำหน่ายในงานหัตถ์ราคาพอสมควร

บทละครทั้ง ๓ เรื่องนี้ มีพระนิพนธ์อธิบายของ
สมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพอยู่ด้วยแล้ว ฉะนั้น
จึงไม่ต้องอธิบายอะไรอีก

กรมศิลปากรพิจารณาแล้ว ไม่ขัดข้องอนุมัติให้
จัดพิมพ์จำหน่ายได้ตามความประสงค์

กรมศิลปากร

๓ ธันวาคม ๒๕๐๓

โปรดทราบ

□ □ เมื่อต้องการอุปกรณ์การสอน

อนุบาลและประถม ที่ผลิตได้มาตรฐาน

□ □ เมื่อต้องการหนังสือเด็ก

(ทุกสำนักพิมพ์) ที่ได้ตรวจสอบคุณภาพแล้ว

ชื่อแรกของท่านควรนึกถึง

คือ พิมพ์ชัยศึกษากรณ์

๘๒ ถนนประชาธิปไตย พระนคร

นมทฤ สุกคัสส

ชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ ร่วมมือกับ
วัดพระเชตุพนจตุรงค วิกรมพัฒน์เจ้าพระปรมาภิไธย ๑ ชน
ณ วัดพระเชตุพน ในวันอาทิตย์ที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๐๓
อันเป็นวณคดีายวณประสูติ เพื่อเป็นการรำลึกพระคุณและ
เทิดทูนพระเกียรติคุณเอกของชาติ ในงานนพมดชยได้รับ
คำชักชวนให้ไปออกกรานร่วมงานด้วย

เพื่อให้เหมาะสมและ สอดคล้องกับ จุดประสงค์ของ
งานน พมดชยจึงจัดพิมพ์หนังสือบทกลอนบางเรื่อง ออก
จำหน่ายเผยแพร่ในงานนี้ด้วยราคาเยา เรื่องที่เลือกพิมพ์
เป็นบทละครสั้นๆ ฉบับหอสมุดแห่งชาติ ซึ่งหาซื้อได้ยาก
ทั้งผู้จัดพิมพ์คาดว่าความสนใจใคร่ได้ไว้เป็นสมบัติ บทละคร
เหล่านี้คือ “ระเด่นต้นไค” “อุณรุทร้อยเรื่อง” และ
“พระมะเหตเถเถ” พิมพ์หวังว่าจะได้รับความพอใจ
โดยทั่วกัน

อนึ่ง บทละครเรื่องพระมะเหตเถเถนี้ ผู้จัดพิมพ์
ใคร่ขอถือ โอกาสเรียน ถึงสิ่งที่ได้ทราบ มาด้วย ความประ
หลาดใจและนำยหนักว่า บทละครเรื่องนี้โรงเรียนดม

ประสงค์ (ถนนเพชรบุรี พระนคร) ได้สนใจนำมาทดลอง
ใช้เป็นหนังสืออ่านประกอบสำหรับเด็กด้วย แต่โดยเหตุที่
ไม่อาจหาหนังสืออื่นได้ ทางโรงเรียนจึงได้ใช้วิธีพิมพ์คัดค
ลอกขึ้นใช้

จากการทดลองโดยวิธีอ่านให้เด็กชนประถมต้นหรือ
ชั้นอนุบาล ๒ ฟัง และโดยวิธีอ่านให้เด็กชนประถม ๓
หรือประถม ๔ อ่านตนเอง ก็เป็นที่ประจักษ์ว่าบรรดา
ถ้อยคำต่าง ๆ ที่ใช้ ถึงแม้จะไม่มีความหมายในทางภาษา
ดังทฎุใหญ่ใช้กันทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียนก็ตาม แต่
เสียงของพยางค์และคำเหล่านั้น เมื่อเรียบเรียงอย่างม
ลุ่มมีคล้องจองและมีจังหวะจะโคน มีทั้งเสียงตลกและ
เสียงกึกกัก (Nonsensical Rhymes) พยางค์และคำเหล่านั้น
เมื่ออ่านรวมกันเป็นประโยค แล้วก็ได้ความครบถ้วน เป็นที่
ชอบใจและพอกพอใจของเด็กมาก อาจกล่าวได้ว่าเด็กม
ความสนใจหนังสือชนิดนี้มากกว่านวนิพนธ์ ชนิดร้อยกรอง
ที่ยาก ๆ ก็ได้

สำหรับเด็กประถมปลายที่พออ่านเองได้ โดย
เหตุที่หนังสือเรื่องนมถ้อยคำที่ผิดแปลกกว่าภาษาธรรมดา

มาก ในขณะนั้นเด็กคงจะเห็นว่าอ่านยากขลุ่ยขลุ่ยปากกว่า
คำในหนังสือธรรมดาทั่วไป แต่ก็เป็นเช่นหนังสือระยะแรก
เท่านั้น ความพอใจและความสนใจของเด็กนั่นเอง จะ
จูงใจให้เด็กพยายามอ่านต่อไปจนตลอด จึงควรนับได้ว่า
หนังสือชนิดนี้ นอกจาก จะช่วยปลูกฝังให้เด็กรักและสนใจ
อ่านหนังสือคาบจอนแล้ว ยังช่วยให้เด็กฝึกหัดอ่านเสียง
สระตัวสะกดและเสียงวรรณยุกต์ได้แม่นยำ ทำนองเดียว
กับให้อ่านเรื่องพงศาวดารจีน

โดยเหตุที่หนังสือเล่มนี้ มุ่งหวัง จะให้เด็กจับอ่านได้
เอง จึงใช้ขนาดตัวพิมพ์พิเศษแทนที่จะใช้ตัวพิมพ์ธรรมดา
หนังสือประเภทนี้หากท่านผู้ใดได้ทดลองใช้ดูแล้ว ได้
ผลประการใด ถ้าได้กรุณาเล่าสู่กันฟังบ้างก็จะเป็น
พระคุณยิ่ง

พิมพ์ช่วยศึกษากรณ์

ผู้จัดพิมพ์

อธิบายบทละครเรื่องระเด่นลันได

บทละครเรื่องระเด่นลันได ถ้าอ่านโดยไม่ทราบ

เค้ามุดกักจะเข้าใจว่า เป็นบทแต่งสำหรับเล่นละครตลก

แต่ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น หนังสือเรื่องระเด่นลันไดนี้

แท้เป็นจดหมายเหตุ หากผู้แต่งประสงค์จะให้ชน

ศรัทธาเรื่องจริง จึงแกดแต่งเป็นบทละครสำหรับอ่าน

กันเล่น หาได้ตั้งใจจะให้ใช้เป็นบทเล่นละครไม่

เรื่องระเด่นลันไดเป็นหนังสือแต่งในรัชกาลที่ ๓ เจ้า

กษัตริย์นครนันทบุรี ท่านองจะเป็น

พวกฮินดู ชาวอินเดีย ชัดเชพเนจรเข้ามาอาศัยอยู่ที่

โบสถ์พราหมณ์ในกรุงเทพฯ เทยวงศ์ชอชอทานเขาเพียง

ศัพท์เป็นนิจ พูดภาษาไทยก็มีใครได้ หัดร้องเพลงชอชอทาน

ได้เพียงว่า “สุวรรณหงษ์ถูกหอกอย่าบอกใคร บอก

ใครก็บอกใคร” ร้องทวนอยู่แต่เท่านั้น แหกดินไต่เทียว
 ขอรานจนคนรู้จักกัน โดยมาก ในคร้งนหมแหกอกคน ๑
 เรียกกันว่าแหกประตู ท่านองก็จะเปนชาวอนเคยเหมือน
 กัน ตงคอกเดยงวอนมอยทหีบอม (อยู่ราวที่สนามหน้า
 ศาลสถิตยยุติธรรมทุกวณ) มภรรยาเป็นหญิงแหก
 มลายู ชื่อประเดะ อยู่มาแหกดินไต่กับแหกประตูเกิด
 วาทกนดอยเรองแยงหญิงมลายูนัน โดยท่านองทกลาว
 ในเรองละคร คนทงหตายเห็นเป็นเรองชบชนุกโจษกัน
 แพร่หตาย พระมหามนตรทรพยทราวเรอง จึงคิดแต่ง
 เป็นบทละครชน

พระมหามนตรทรพยน เป็นกวดตำมารถในกระ

บวนแต่งกลอนแปด จะหาควเปรียบได้โดยยาก แต่มี
 ชื่อเดี่ยวโด่งดังในการ แต่งกลอนคอเมอลง แกกกรรม แดว
 เพราะเมอมชวตอยู่ไม่ใคร่พอใจแต่งโดยเบ็ดเผย หนังสือ
 ชงพระมหามนตรทรพยได้ออกหน้าแต่งมปราคฏ แต่
 โคลงภาษาศคตบท ๑ กับเพลงยาวกลบทชอกบเด่นด้าม

ตอน (ซึ่งชนคนว่า "เจ็บค้ำจาคคจิตชวย") บท ๑

เทานน ทพระมหามนตรทรพยมชอเลียงล้บคยมาจน

รัชกาลหลัง ๆ เพราะแต่งหนังสือออก ๒ เรื่อง คือ เพลง

ยาวแต่งว่าพระยามหาเทพทองปาน เมื่อยังเป็น จมนราชา-

มาตยเรื่อง ๑ กับบทละครเรื่องระเด่นอินเดียนเรื่อง ๑

เพลงยาวว่าพระยามหาเทพทองปานนั้น เดากันมา

ว่าเป็นแต่ลอบแต่ง แดงเขียนมาบิดไวททมดาบตำรวจใน

พระบรมมหาราชวัง ผู้นั้นเห็นกรูว่าเป็นผปากพระมหา-

มนตรทรพย์ แต่ไม่มผู้ใดฟ้องร้องว่ากล่าว มีแต่ผู้ลอก

คิดเอาไป (แดงเห็นจะเลยฉกทงตนหนังสือเสีย จึงไม่

เกิดความรู้อานทอดบตรต้นแท้) ด้วยครงนหมคนชงพระ

ยามมหาเทพทองปานอยู่มากด้วยกัน เพลงยาวนกกเคย

แพร่หลาย หอพระสมุดได้พิมพ์เพลงยาวนั้นไว้ในหนังสือ

วชิรญาณวิเศษเล่ม ๓ ประจำปีกุน จุลศักราช ๑๒๔๘

(พ.ศ. ๒๔๓๐)

ล่อบทละครเรื่องระเด่นอินเดียน เหตุที่แต่งเป็นดัง

อธิบายมาข้างตน ถ้าผู้อ่านตั้งเกตจะเห็นได้ว่าทางด้านวง
 แต่งคทงกระบวนบทสุภาพ แลวชทเอาถอยค้ำขบชนเข้า
 สอดแซม บางแห่งกล่าใช้ด้านวนคำซ้ำลงไปให้ส่มกับตัว
 บท แต่อ่านก็ไม่มทจะเขินเคอะในแห่งใด เพราะฉะนั้นจึง
 เป็นหนังสือซึ่งชอบอ่านกัน แพร่หลาย คงแต่แรกแต่งตลอด
 มาจนในรัชกาลหลัง ๆ นับถอกันว่าเป็นหนังสือถอดอน
 ชนเอกเรื่อง ๑

บทละครเรื่อง ระเด่นต้นไทร มนุได้เคยพิมพ์ มาแล้ว
 แต่ฉบับที่พิมพ์มา แต่ กอน วิปถาส์ คถาด เกดอนแล มนุอน
 แต่งแทรกแซมเพิ่มเติมอีกเป็นอันมาก จนวิปริตผิดรูป
 ฉบับเดิม กรรมการหอพระสมุดฯ เห็นว่าบทละครเรื่อง
 ระเด่นต้นไทรนับว่า เป็นเรื่องสำคัญในหนังสือถอดอนไทย
 เรื่อง ๑ ซึ่งสมควรจะรักษาไว้ให้บริบูรณ์ จึงได้พยายาม
 หาฉบับมาแต่ทต่าง ๆ สอดชำระแล้วพิมพ์ไว้ในสมุดเล่มน
 แต่ได้ยคายยทบทตอนท้ายในเล่มน ยังขาดฉบับ
 เดิมอยู่สักสามฤๅสี่หน้ากระตาศ เนื้อเรื่องทขาดเพียงใด

จะอธิบายบอกไว้ข้างท้ายเล่มสมุด เพื่อท่านผู้ใดมีฉบับ
 บริบูรณ์ ถ้ามีแก้ไขคัดส่งมายังหอพระสมุดฯ ถ้าให้ยืม
 ต้นฉบับมาให้หอพระสมุดฯ คัดได้ จะขอบพระคุณเป็น
 อำนวยมาก

ทำ ๒๖ พฤษภาคม สภานายก

หอพระสมุดวชิรญาณ

วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๓

บทละครเรื่องระเด่นลันได

๑ มาจะกล่าวบทไป ถึงระเด่นลันไดอนาถา
เสวยราชย์องค์เดียวเทียวรำภา ตามตลาดเสาชิงช้า
หน้าโบสถ์พราหมณ์ อยู่ปราสาทเสาคอดยอดค้วน
กำแพงแก้วแล้วล้วนด้วยเรียวหนาม มีทหารหอน
เห่าเฝ้าโมงยาม คอยปราบปรามประจามิตรที่คิดร้าย
ฯ ๔ คำ ๑

๑ เทยวสซอขอข่าวสารทุกบ้านช่อง เป็น
เสบียงเลี้ยงท้องของถวาย ไม่มีใครซังซิงทั้งหญิง
ชาย ต่างฝากกายฝากตัวกลัวบารมี พอโพล์เพล
เวลาจะสายคั้นห้ ยุงชุมสุมควันแล้วเข้าที่ บรรทม
เหนือเสื่อลำแพนแท่นมณีนี ภูมิซบเซาเมากัญชา
ฯ ๔ คำ ๑

๑ ร่าย ๑ ครันรุ่งแสงสุริยันตะวันโต้ง โกง์โกงลง
 ในอ่างแล้วล้างหน้า เสร็จเสวยข้าวตังกับหนังปลา
 ลงสระสรองกงกาในท้องคลอง ๑ ๒ คำ ๑ เสมอ

๑ ชมตลาด ๑ กระโดดดำสามทสี่เหอโคล แล้วย่าง
 ขันบันไดเข้าในห้อง ทรงสุคนธ์ปนละลายดินสอ
 พอง ชโลมสองแก้มคางอย่างแมวคราว นุ่งกาง
 เกงเข็มหลงอลงกรณ์ ผ้าที่พย้อาภรณ์พนขาว
 เขยระบาทเสมียนละว้ามาแต่ลาว ดูราวกับหนัง
 แขนกเมอแรกมี สวมประจำดีควายตะพายยาม
 หมดจงดงงามกว่าบันหยี่ กุมตระบองกันหมาจระราวี
 ถือชอจรลีมาตามทาง ๑ ๖ คำ ๑ เพลงซ้ำ

๑ ร่าย ๑ มาเอยมมาถึง เมืองหนึ่งสร้างใหม่ดูใหญ่
 กว้าง ปราสาทเสาเล้าหมอยู่กลาง มีคอกโคอยู่
 ข้างกำแพงวัง พระเยออย่างเข้าทางทวารา หมู
 หมาแห่หอมล้อมหน้าหลัง แกว่งตระบองบอง
 บุดอยเกกั้ง พระทรงศักดิ์หยักรังคอยราญรอน
 ๑ ๔ คำ ๑ เชิด

๑ เมื่อนั้น นางประเดชะหูกกลางดวงสมร
 ทรนุ่งเข้าท้าวประคู้ภูธร เสด็จจรจากเวียงไปเลี้ยง
 วัว โฉมเฉลาเนาในทไสยา บรรจงหันกัญชาไว้
 ทำผ้า แล้วอาบน้ำทาเบงแต่งตัว หวีหว่าหาหา
 เกลาผมมวย ได้ยินแว่วสำเนียงเสียงหมาเห่า
 คิดว่าวัวเข้าในสวนกล้วย จึงออกมาเพยเกลอยู่
 แร่รวย ตวาดด้วยสุรเสียงสำเนียงนาง พอ
 เหลือบเห็นระเด่นลันได อรโทผินผันหันข้าง
 ชมออยชมายชายเนตรดูพลาจ ชะน้อยฤรูปรางราว
 ก้มกึ่ง งามกว่าภัสดาสาม ทั้งเมืองตานีไม่มีถึง
 เกิดกำหนัดกตักถุ่มมรัม รัง นางตะลึงแลดูพระภูม
 ๑ ๑๐ คำ ๑

๑ เมื่อนั้น พระสุวรรณลันไดเรื่องศรี
 เหลียวพบสบเนตรนางตานี ภูมพิศภักตร์ลักขณา
 ๑ ๒ คำ ๑

๑ ชมโฉม สูงระหงทรงเพรียวเรียวรูศ งามละม้าย
 คล้ายอุฐิกะหลาป่า พิศแต่หัวตลอดเท้าขาวแต่ตา

พิศวงพระทรงศักดิ์ ลมรักท้าวประคตผู้ผู้ขวัญ
 ทำไฉนจะได้พระทรงธรรม มาเคียงภักตร์สักวัน
 ด้วยรักแรง คิดพลางทางเข้าไปในห้อง แล้วตัก
 เอาข้าวกลองมาสองแฉ่ง ค่อยประจงลงใส่กระบะ
 แดง กับปลาสดแห้งห้าหกตัว แล้วลงจาก
 บันไดมิได้ช้า เข้ามานอบนบจบเหนือหัว เอา
 ปลาใส่ย่ามด้วยความกลัว แล้วขอบตัวลงบังคม
 ก้มภักตร์รา ๑ ๘ คำ ๑

๐ เมื่อนั้น ถิ่นใดให้แสนเสนาหา อระราม
 รักษากวหลวตา พุดจาลดเลี้ยวเกี้ยวพาน ๑ ๒ คำ ๑

๐ ไอ้โถม งามเอียงามปลอด ชวิตพนรอดด้วย
 ขาวสาร เป็นกุศลจิตใจเจ้าให้ทาน เขาวมาลย์
 แม่พระคุณนัก พี่ขอถามนามท้าวเจ้ากรุงไกร
 ขอเรียงเสียงไรไม่รู้จัก เจ้าเป็นพระมเหษทรัก
 ถานงลักษณ์เป็นราชธิดา รูปร่างอย่างว่ากะลาสี
 พี่ใหม่ใจรักเจ้าหนักหนา ว่าพลางเข้าใกล้กล้า
 พระราชานวณุดยุดมือไว้ ๑ ๖ คำ ๑

๑ ราช ทรงเอยทรงกระสอบ ทำเล่นเห็นชอบ
 ฤาไฉน ไม่รู้จักมักจ้นอะไร มาเลี้ยวได้ฉวยจุด
 ยุดข้อมือ ยิ่งว่าก็ไม่วางทำอย่างนี้ พระจะมเงิน
 ช่วยข้าด้วยฤา อวดว่ากล้าแข็งเข้าแย่งขอ ลวน
 ตามถามชอน้องทำไม น้องมิใช่ตัวเปล่าเล่าเปลือย
 หยาบเหมือนขเลอยเมื่อยหัวไหล่ ลูกเขาเมียเขา
 ไม่เข้าใจ บาปกรรมอย่างไรก็ไม่รู้ ๑ ๖ คำ ๑

๑ ชาติรี ดวงเอยดวงใต้ สบถได้เจ็ดวัดตัดสองหู
 ความจริงพมเล่นเป็นเช่นชู้ จะร่วมเรียงเคียงคู่กัน
 โดยดี ถึงมิใช่ตัวเปล่าเจ้ามีผิว พี่ไม่กลัวบาป
 ดอกนะโฉมศรี อันนรกตกใจไปไยมี ยมพระบาล
 กับพี่เป็นเกลอกัน เพียงจับมือถอแขนอย่าแค้น
 เคือง จะให้น้องสองเฟื่องอย่าหุนหัน แล้วแก้
 เงินในใต้ออกให้ปล้น น้แลขันหมากหมั้นกัลยา
 พอดักดักสักหน้อยนะน้องแก้ว พี่จะลอดล่องแมว
 ขึ้นไปหา โฉมเฉลาเจ้าจงได้เมตตา เบ็ดประตุ
 ไว้ทำอย่าหลับนอน ๑ ๘ คำ ๑

๑ ร้าย ทรงเอยทรงกระโถน อย่างมาพับปลอบ
 โยนให้โอนอ่อน ไม่อยากได้เงินทองของภุช
 นางเคองค่อนคนให้ไม่อินัง ช่างอวดอ้างว่านรกไม่
 ตกใจ คนอะไรอย่างนกมิมัง เชิญเสด็จรับออก
 ไปนอกวัง อย่างมานั่งวิงวอนทำคอนแคะ เพียง
 เแต่รู้จักกันกระนั้นพลาถ พอเป็นทางไม้ตรีกระนั้น
 แหละ เมื่อพระอดข้าวปลาจึงมาเวะ น้องฤาขอ
 ประเดะดวงใจ ท่านท้าวประคู้เป็นผัว ยังไป
 เลียงว้าวหากลับไม้ แม่นชกช้าช้าวันจะบรรลี่ย
 เร่งไปเสียเถิดพระราชา ๑ ๘ คำ ๑

๑ เมื่อนั้น ลันไคยมเยาะหัวเราะรำ เรา
 ไม่เกรงกลัวอิทธิฤทธา ท้าวประคู้จะมาทำไมใคร
 พกทรงศักดากล้าหาญ แต่ข้าวสารเต็มกระบุงยัง
 แบกไหว ปลาแห้งพเอาเข้าเผาไฟ ประเดี้ยวใจ
 เคียวเล่นออกเป็นจูน ๑ ๘ คำ ๑

๑ เมื่อนั้น นางประเดะเห็นความจะวามวุ่น

จึงนบนอบยอบตัวทำกลัวบุญ ไม่รู้เลยพ่อคุณนม
 ฤทธ กระนั้นสีเมื่อพระเสด็จมา หมุหมาย่นย่อ
 ไม่รอดคิด ขอพระองค์จงพึงยังหยุดคิด อย่าให้ม
 ความผิดคิดตัวน้อง ทำวประตุภูธรเชอขหง ถาร
 ถึงทำวเชอจะทูปถอง จงไปเสียก่อนเถิดพ่อรูปทอง
 อย่าให้น้องชวชาเป็นราคะ ว่าพลางทางสลัดบัตกร
 ควักก่อนยกหน้าตาหีบหอย นาดกรอ่อนคอจรต
 เดินหนีมาให้มาไกลกราย ๑ ๘ คำ ๑

๐ เมื่อนั้น	ทันใดไม่สมอารมณ์หมาย
เห็นนางหน้ายหน้ากลกาย	โฉมฉายสลัดปลัดมือไป
มันให้ขัดสนขยับบ่นออก	เจ้ามาทอดทิ้งพหนีไปได้
ตัวกูจะอยู่ไปทำไม	ก็ยกยามขันไหลไปทิ้งรัก
๑ ๔ คำ ๑ เชิด	

๐ เมื่อนั้น	ทำวประตุสุริวงษ์ทรงกระฎีก
เที่ยวเลียงววลาเลอยเหนอยนั้ก	เข้าหยุดยั้งนั่งพัก
ในศาลา วันเมอมเหษจะมเหต	ให้กระตุกนัย
เนตรทงชายชวา	ตุ้กแกตกลงตรงภักตรา คลาน

ตัวอยู่ในที่ ไม่เห็นใครไปมายังธานี จงทราบได้
 เกษพระราช ๗ คำ ๗

๐ เมื่อนั้น ท้าวประตู่ได้ฟังให้กังขา จึง
 ซักไซ้ไล่เรียงกล่าว่า ไม่มีใครมานำแคลงใจ
 ทงข่าวทงปลาของข้าหาย เอาขี้ก้ายายขายชอฤาไหน
 ฤาสอบลักตักให้แก่ผู้ใด จงบอกไปนะนางอมา
 พรางกัน ๗ คำ ๗

๐ เมื่อนั้น นางประเดะตกใจอยู่ไหวหวัน
 ด้วยแรกเริ่มเต็มทูลพระทรงธรรม ว่าใครนั้นมีได้
 จะไปมา ครั้นจะไม่ทูลความไปตามจริง ก็เกรง
 กรงด้วยพริษฐมุสา สาราภาพกราบลงกับบาท วอน
 ว่าอย่าโกรธจงโปรดปราน วันนั้นมีหน่อกระษัตรา
 เทยวมาสีชอขอข่าวสาร น้องเสียมมีได้ก็ให้ทาน
 สันคำให้การแล้วผ่านฟ้า ๗ คำ ๗

๐ เมื่อนั้น ท้าวประตู่ได้ฟังนักกังขา ใคร
 หน่อหน่อเนอกระษัตรา เทยวมาสีชอขอทาน เห็น
 จะเป็นอ้ายระเด่นอันใด ทศรอบครองกรุงไกล้เทว

ฐาน มันเสแสร้งแก่งทำมาขอทาน จะคิดอ่าน
 ตัดเสบียงเอาเวียงชัย จึงชหน้าว่าเหม้มเหษ มิ่ง
 นเหมื่อนหนอนทบ่อนไส ขนเอาปลาข้าวให้เขาไป
 วันนจะได้อะไรกิน ถ้ามิ่งมศรสขกไม่ว่า นสำเภา
 เตาตากแตกสน แล่วมหน้าชาตวเป็นมตทิน จะ
 อยู่กินต่อไปให้กลางแคลง เจ้าศรัทธาอาศัยอย่าง
 ไรกัน ฤากระนกระนกกไม่แจ่ง จะเลี้ยงไว้ไย
 เลาเมื่อข้าวแพง ขวชักพระแสงออกแก่วงไกว
 ๆ ๑๐ คำ ๆ

๑ เมื่อนั้น นางประเดะเดี่ยวลอคกอดเอา
 ได้ เหมื่อนเตนงุกินหางไม้หางไกล นึกประห้วน
 พรนใจอยรร้วร้ว โปรดก่อนพ่อนถามเอาความจริง
 เมื่อชวแลวแทงทงเถิดทลหัว อันพระสามเป็นท
 กล้ว จะทำนอกใจพัวอย่าฟังคิด พระหังหวงมิได้
 ล่วงพระอาญา ที่ให้ข้าวให้ปลานนข้าพิศ นองน
 ทำชวเพราะมัวมิต ทำไมกับชวตไมเออเฟอ นอง
 มิได้ศรัทธาอาศัย จะลยุ่นำดำไฟเสียให้เชอ ไม

มีอาลัยแก่เลือดคนเนื้อ แต่เงอเงอไว้เถิดอย่าเพื่อแทง
 ๑ ๘ คำ ๑

๐ เมื่อนั้น ท้าวประคุดเคียดคนักชกพระแสง
 ถาบอกจริงให้ก้อหูแห้ว จะงคไว้ไม่แทงอย่าแย่ง
 ยุค กุกเคยเกยวชรรมารยา มีчимังโสดตามหาอุด
 มนเบนถงเพียงนวกพรุช ถิงค่านารอยพุดไม่เชื่อใจ
 ยังจะทำพิสูจนร์รุดลอง พ่อจะถองให้ยับจนดับไหล
 เห็นว่ากุหลกรักแล้วหนักไป เอออะไรนี้หวาน้ำหน้า
 มัง หาเอาใหม่ให้ดีกว่าน้อก ผิดก็เสียเงินปลีก
 สองสลึง กำลังกรวโกรธาหน้าตง ถีบพงถุกตะ
 โปกไชยกไป ๑ ๘ คำ ๑ โอด

๐ เมื่อนั้น นางประคุดเคียดจุกลูกไม้ไหว
 ค่อยย่นย่นกะเพลกเขยกไป เข้ายังคร้วไฟร้องให้โฮ
 ร้องคนเร่าเร่าพ่อเจ้าเอ๋ย ลูกไม้เคยโกโหกพกโมโห
 เสียแรงได้เป็นข่ามาแต่โซ กลับพาโลโกรธาต่าต
 น่องก็ไรญาตัวงษ์พงษา หมายพงบาทาพระโฉมศรี
 โคตรพ่อโคตรแม่ก็ไม่มี อยู่ถงเมืองตานเขาตมา

มั่นขงหง พอพลบคํารাত্রตตะบง อองคณงนั๊กหนา
 นำจ็คใจ แลวควาก่อนอิฐปาเข้าฝาโพง ตกถูก
 โองปาล้อแลหม้อไห พตางคบบมอรองเยี้ยเพยโยโย
 แลววิ่งไปทางตะพานบ้านตะนาว ฯ ๖ คำ ฯ รวี

๑ เมื่อนั้น ท้าวประคตพาพองร้องบอกกล่าว
 หยบงอบครอบหัวสนทาว อายพ่อจ้าวชาวบ้านวาน
 ช่วยกัน วนาวัวหลวงกุดไค้เคียง อิฐมาเปรียง
 เปรียงเสียงสนั่น สาเหตุมาแต่กลางวัน คงได้
 เล่นเห็นกันอายลันไค้ ทงนเพราะอิมะเหเสื่อ จะ
 กินเลือดกินเนอกูให้ไค้ ขวางวังครงนไม่มีใคร
 ชุมงฎามิไซอุมารยา พระฉวยไค้ไม่ยงบดกวัตแก้ว
 สำคัญว่าพระแสงขนเงอง่า เลี้ยวไค้ฟาดพันกัลยา
 วิ่งมาวิ่งไปอยู่ในคร้ว ฯ ๘ คำ ฯ

สับไทย เหม่เหม่คุดคุดประเดตะ ทนแหละเห็น
 ๑ ประจักษ์ว่ารักพัว หากกูรู้ตัว หัวไม้แตกแตน
 ขวางแล้วหนีไป มิได้ตอบแทน ยิ่งคิดยิ่งแค้น
 เลี้ยวแล่นไค้ต ฯ ๔ คำ ฯ

^๕รือ
 ๐ ทรงเอยทรงกระบอก น้องไม่เห็นด้วย
 ดอกพระโฉมศรี ปาวังกรง^๕นี้ มี^๕ไซ^๕ชุน^๕น้อง สิบ
 สมตั้งว่า สัญญาให้^๕ทอง ว่าง^๕พลา^๕งทาง^๕รื่อง ๕
 น้องทำไม ๗ ๔ คำ ๗

๐ เหลือเอยเหลือเถน ขัด^๕แถม^๕น^๕ขบ^๕พั้น^๕มัน^๕ไต้
 ปราณ^๕มิ่ง^๕ไย ใคร^๕ไซ^๕มิ^๕ช^๕ ไม่^๕เลียง^๕เป็น^๕เมีย ไป
 เสีย^๕อย่า^๕อยู่ รว^๕วัง^๕ของ^๕กู บิด^๕ประ^๕ตุ^๕ต^๕แม^๕ว ๗ ๔ คำ ๗
 เช็ด

๐ เมื่อนั้น นาง^๕ประ^๕เด^๕ะ^๕เห^๕น^๕อ^๕ย^๕อ^๕น^๕ลง^๕น^๕อน
 แล้ว ยก^๕ม^๕อ^๕ท^๕ว^๕ม^๕ห^๕ว^๕ล^๕ก^๕ก^๕ถ^๕ว^๕แล้ว กอด^๕ก^๕น^๕พ^๕ว^๕แ^๕ว
 เข้า^๕คร^๕า^๕คร^๕ว^๕ญ ๗ ๒ คำ ๗

๐ โอ^๕พระ^๕ข^๕อด^๕ต^๕อง^๕ของ^๕น^๕้อง^๕เอ^๕ย กระ^๕ไร^๕เล^๕ย
 ช่าง^๕ส^๕ล^๕ค^๕ต^๕ค^๕เต^๕ค^๕ว^๕น แม^๕น^๕ช^๕ว^๕ชา^๕จ^๕ร^๕ง^๕จ^๕ก^๕บ^๕ง^๕คว^๕ร
 พ่อ^๕มา^๕ด^๕ว^๕น^๕ม^๕ุ^๕ทะ^๕ล^๕ค^๕ด^๕ัน^๕ไป จ^๕ง^๕ต^๕แ^๕ต^๕่^๕พ^๕อ^๕ห^๕ลา^๕บ^๕ป^๕รา^๕บ
 พ่อ^๕จ^๕ำ จ^๕ะ^๕เ^๕า^๕เว^๕ย^๕น^๕เ^๕ม^๕ย^๕น^๕ช^๕ำ^๕ไป^๕ถึง^๕ไ^๕หน ง^๕ค^๕ท^๕อ^๕ย
 ไป^๕ร^๕ด^๕เ^๕ก^๕ิ^๕ต^๕พ^๕ระ^๕ก^๕ว^๕ไ^๕น^๕ย น^๕้อง^๕ย^๕ัง^๕ไม่^๕เค^๕ย^๕ไ^๕ก^๕ล^๕พ^๕ระ^๕บา^๕ทา
 ถึง^๕ไม่^๕เล^๕ย^๕ง^๕เบ^๕น^๕พ^๕ระ^๕ม^๕เห^๕ษ จ^๕ะ^๕ข^๕อ^๕พ^๕ง^๕บ^๕า^๕ร^๕ม^๕เบ^๕น^๕ข^๕า

ไม่ถือว่าเป็นผิวเพราะชวชา จะก้มหน้าเป็นทาส
 กวาดข้าว สืบคนเข้าไม่เท่าคนหนงออก อยู่กับ
 คอกช่วยใช้พ่อทูลหัว ไร่ปลาทางทางทุ่มทอดตัว ต
 ออกชกหัวแล้วโศกา ฯ ๘ คำ ฯ โอด

ร้าย เมื่อนั้น ท้าวประคุดได้ฟังนางรำว่า ให้
 นกสมเพชเวทนา น้ำตาไหลนองสีกสองครุ หวน
 ไร่ถกนกกถึงอายถันใด กลับเจ็บใจไม่เหือดเดือตดู
 โมโหมัดหน้าบ้ำมทะเลดู กระจุกณเมื่อไรก็ไม่ลืม
 กูไม่อยากเอาไว้ไซ้สอย นึกว่าปล่อยสิ่งสัตว์วัด
 สามปลม แต่ชนทอผ้ายังคาพม ดแต่ยมเขากิน
 อสนอายุ แม่เรือนเช่นนมเป็นผล มันจะตวงถ่วง
 กั้นจนฉิบหาย ไปเสียมึงไปไม่เสียดาบ กูจะเป็น
 พ่อหม้ายสบายใจ สาวสาวชาววังก็ยังมี ไม่
 ปรารมภ์ปรารจะมีใหม่ เก็บเงินค่านมพสมไว้
 หาไหนหาได้ไม่ทุกข์ร้อน ฯ ๑๐ คำ ฯ

๐ เมื่อนั้น นางประคุดหูกถ่วงดวงสมร

สุดที่จะพรากรจากจร

บั้งอรซ่อนทรวงเข้ารำไร

ฯ ๒ คำ ๑

ไอ้ ไอ้พ่อใจบุญของเมียเอ๋ย แปะคำพ่อเคย
 เชอดคอไก่อ ต้มปลาร้าตั้งหม้อกับหน่อไม้ เมีย
 ยังอาลัยได้อยู่กิน พระเคจรदनมว้าให้เมียขาย
 แม่สายที่ยังไม่หมดสิ้น เหลอตคกนกระบอกเอา
 จอกริน ให้เมียกินวันละนิดคิดทุกวัน แต่พอ
 พลบรรบเมยเข้ากระท่อม พ่อนั่งกล่อมจนหลับแล้ว
 รับขวัญ ในมุ้งbungชุมพ่อสุขควัน สารพันทรงศักดิ์
 จะรักเมีย จะกินอยู่พวยวายสบายใจ พ่อมอบไว้
 ให้วันละสิบเบย ออกน่องดังไฟไหม้ตามเลย จะ
 ทงเมยเสียได้ไม่ไยดี เทียงนางกลางคินพ่อทูลหัว
 จะให้ออกนอกกรวลูกกลัวผี กั้นไต่กั้นไฟก็ไม่มี
 ผัดรุ่งพรงนเถิดพ่อคุณ ถึงจะไม่ได้อยู่บนตำหนัก
 ขอพึ่งพักอาศัยเพียงไต่ถุน ยกโทษโปรดเถิดพ่อใจ
 บุญ เสียแรงไต่เถียงขุนมคุณมา ๑ ๑๒ คำ ๑

๐ ราช เมื่อนั้น ท้าวประคุดได้ฟังชงนำหน้า
 น้อยถาอชเคาเจานาตา ยังจะรำไรว่ากวนใจกู
 เมินเสยเก็ดหวาอหนารุง อย่าพูดอยู่ข้างมุงรำคาญหู
 ไสห้วงออกนอกประตู ขนอยุชาไปได้เล่นกัน
 ว่าพลางบิดบานทวารโพง เข้าในห้องห้องพระโรง
 ขมขม้น ยกหม้อตุงกำออกมาพลัน พระทรง
 ศักศักควันโขมงไป ๗ ๖ คำ ๗

๐ เมื่อนั้น นางประเดะทุกร้อนถอนใจ
 โหญ่ แลวข่มขนกถนถนชสนัน จะอยู่ไปไย
 เล่าไม่เขาการ แต่ทุบตมหน้าแล้วซาบ ให้อาย
 อับเพื่อนรวห้วบ้าน เข้าค้ำว่าคำประจาน ใคร
 จะทานทนได้ในฝมือ กูจะหาหัวใหม่ให้ไดดี เอา
 โยคกินไฟไม่ได้ฤ ไหนไหนชาวเมืองกเถองภา ๕ ๕
 องออบอายชายภักตรา ความถูงเบยได้ใส่กระจาด ๕
 ฉวยฟ้าแพรขาดขนพาดบ่า ลงจากบันไดไคลคลา ๕
 นาทาคลอคลอคจรต ๗ ๘ คำ ๗ ทยอย

ร้องให้ราฟงถึงพชาย จำจะไปให้ทันตั้งสัญญา
 ได้ย่องเบาเข้าหานางโฉมฉาย จึงอาบนำทาแป้ง
 แต่งกาย สวมประจำคักวายเป็นสำหรับตัว แหงนดู
 ฤกษ์บนฝนพยับ เดือนดับลับเมฆขมุกขมัว ลง
 บันไดเดินออกมานอกกรัว โปกหวักลัวอิฐคิกระอา
 หลายครั้งตงแต่มันทงกุ พระโฉมตรูเหลือบซ้ายเต
 ขวา แล้วผาดแผดงสำแดงเดชา เดินมาตาม
 ตรอกซอกกำแพง ๗ ๘ คำ ๗ เช็ด

๐ ประเดี้ยวหนึ่งก็ถึงคอกโคข้าง จะเข้าได้
 คอกกระมังยังไม่แจ้ง เห็นกองไฟใส่ส้มอยู่แดงแดง
 แอบแฝงฟังอยู่ดูท่าทาง เห็นท้าวประคตผู้ผู้ จะ
 นอนเฝ้าอยู่ข้างล่าง แต่โฉมศรีนฤมลอยู่บนปรานค์
 กุจะขนหานางทางล่องแมว จึงกลึงครกที่ใต้ถุนเข้า
 หนุนต้น พระโฉมฉายป้ายบนอยู่เด้าเด้า ออก
 ใจไม่ครูดชุดเป็นแนว จะเห็นรักบ้างแล้วฤาแก้วตา
 พระประหว่นพรนตัวกลัวจะตก ทำหนูกกเงาะเงาะ

เคาะข้างฝา โฉนไม้คอยกั้นตั้งสัญญา อนิจานอน
ได้ไม้คอยรับ ๆ ๘ คำ ๆ

๐ เมื่อนั้น ท้าวประคุดสูริวงษ์โก่งโค้งหลับ
พอปราสาทสะท้อนไหวตกใจวับ ลูกขยับนั่งฟัง
นั่งหลับตา คิดว่ามเหษท์ถูกถอง แสบท่องหาย
โกรธเข้ามาหา ให้นึกสมเพชเวทนา สู้ทนทาน
ด้านหน้ามางอนอน จะขยับหนีได้ไม่ไปจาก อ
ร่วมเรอนเพื่อนยากมาแต่ก่อน แลวกลฬาคลุมหัว
ล้มตัวนอน พระภุชราทำเฉยเลยหลับไป ๆ ๖ คำ ๆ

๐ เมื่อนั้น ต้นไทรลวงสลักชกกลอนได้
เบ็ดประตูเยื้องช่องเข้าห้องใน เข้านั่งโกธในจิตคิด
ว่านาง สมพาสยักษ์ลักหลับชนทับบน ท้าวประ
คุดเต็มทนอยู่ข้างล่าง พระสร่วมสอดกอดไว้มิได้วาง
ชอนคางพลางจูบแล้วลูบคลำ ๆ ๔ คำ ๆ

๐ เมื่อนั้น ท้าวประคุดผู้คดลูกชนปลุกปล้ำ
ตกใจเต็มทว่าผ้อ ต่างคนต่างคลำกันวุ่นไป เอ๊ะ
จริตผิดแล้วมิใช่ผ จะว่าพระมเหษท์มิใช่ ขนอก

รคนักทักว่าใคร ตกใจฉวยตระบองร้องว่าคน
 ลั่นไคโคตโพนโคนประตุ ท้าวประคूर้องโวยขโมย
 ปล้น ตะโกนเรียกเสนาสามนต์ มันไม่มีสักคน
 ก็จใจ ระเด่นโคตโตนออกมานอกกรัว ผิดตัว
 แล้วก้อยู่ไม่ได้ ก็ผาดแพลงสำแดงฤทธิ์ไกร วิง
 ไปตามกำลังไม่รังรอ ฯ ๘ คำ ฯ

๑ หมาหมุกรูไลไม่มีขวัญ ปล่อยขันสามขา
 เหมือนม้าห้อ เต็มประดาหนามคืดขนคอ ต้อง
 หยุดยงรอรอมาตามทาง ถึงโดยจะไลก็ไม่ทัน ผิด
 นกสู่มันแต่ห่างห่าง พอแว้วสำเนียงเหมือนเสียง
 คราง อยู่ในร้านริมข้างหนทางจร เอ๊ะพิฤคน
 ขนลุกซ่า พระหัตถ์ถกว่าฉวยอัฐได้สองก้อน หยัก
 รงตงท่าจะราญรอน นหลอกหลอนเล่นเข้าถาว่าไร
 ครันไคยีนเสียงชดเป็นสัตรี จะลองฤทธิ์สักทหา
 หนีไม่ กำหมัดเของย่องมองเข้าไป แก่สาว
 คราวไหนจะใครรู้ ฯ ๘ คำ ฯ

๑ เมื่อนั้น นางประเดะนั่งช่มคลุมหัวอยู่
 สาละวนโศกาน้ำตาพรู เห็นคนย่องมองดูก็ตกใจ

พอฟ้าแลบแปดบช่วงดวงภักตร์ เห็นระเด่นรุจกั
 จำได้ ทั้งสองข้างถ้อยทศใจ ทรามวัยกราบก้ม
 บังคมคลี ๑ ๔ คำ ๑

๐ เมื่อนั้น ระเด่นเห็นนางพลากรับขวัญ
 นั่งลงซักไซ้ไล่เลียงกัน ไฉนนั้นกัลยามาโศก พ
 หลงขึ้นไปหาน้ำจืด ไม่รู้เลยน้องแก้วเคลวกับพ
 ไปพบท้าวประคตผู้สาม เกิดองมตงตงทงภารา
 มันจะกลับจับพเป็นพราย จะฆ่าเสียให้ตายก็ขาย
 หน้า เขาจะก่อนตฉินนินทา อดสูเทवासูราลัย
 จะเอาเมียแล้วมีหน้าฆ่าฆ่า คัดกล้วบาปกรรม
 ไม่ทำได้ พี่ขอถามสาวน้อยกลอยใจ เป็นไฉน
 กัลยามาโศก ๑ ๘ คำ ๑

๐ เมื่อนั้น นางประเดชะดวงยหวามารศรี
 สะอนพลาทางทลไปทันที ทั้งนเพราะกรรมได้ทำ
 ไว้ ครองนมชวกเหมือนชว นางตอกชกหัวแล้ว
 ร้องให้ ยังจะกลับมาเยาะนี้เพราะใคร ดูแต่หลัง
 ไหล่เกิดพ่อคุณ เขาจับหนัดไล่ไสหัวสั่ง เพราะ

พระองค์ทำความจงวามวุ่น แต่รอดมาได้เห็นก็เป็น
บุญ อย่าอยู่เลยพ่อคุณเขาตาย ๆ ๖ คำ ๆ

๑ เมื่อนั้น ถิ่นใดได้ฟังนางโฉมฉาย เขม้น
มองดูหลังยังไม่ลาย พระจวบช้ายจวบขวาห้าหกที่
เอาพระหัตถ์ชอนคางแล้วพลาบปลอบ อย่าพะอืด
พะอบเลยโฉมศรี จะละห้อยน้อยใจไปไยมี บุญ
พกับนางใดสร้างมา อันระตุฎาจะคู่กับอนงค์ มี
ไขว่ข้องอัสัญแดหวา โฉมเฉลาเจ้าเหมือนบุษบา
จรกาฎาจะควรกับนวลน้อง ถ้าเป็นระเค็นเหมือน
เช่นพี่ จึงควรพร้อมภริมย์ประสมสอง ตรัสพลาบ
ทางชวนวนวลละออง เยอียงย่องนำหน้าพานางเดิน
ฯ ๘ คำ ๆ เพลง

๑ ครนถึงจงชนบนตำหนัก ตงหักกลัวจะตก
งกเง็น ค่อยพยุงจงนางอย่างดำเนิน ชวนวนเชิญ
โฉมเฉลาเข้าทนอน ลดองค์ลงเหนือที่ไสยาสน์
พระยักุ่ปลาตขาดสองท่อน แล้วจงมมธุรสสุนทร
อ้อนวอนโฉมเฉลาให้เข้ามุ้ง ๆ ๔ คำ ๆ

ไร่โลม โฉมเอยโฉมเฉิด เอนหลังบ้างเถิดจวน
 จะรุ่ง เสียแรงพริกเจ้าเท่ากระบุง จะไปนั่งทน
 ยงอยู่ทำไม เชิญมาร่วมเรียงเคียงแขนง อย่า
 ทุกข์เลยพจะหามาเลี้ยงให้ เรามั่งมีศรีสุขทุกข์อะไร
 เงินทองถมไปที่ในคลัง แต่ข่าวสารให้ท่านพินญา
 ไม่พักชอได้ขายเสียหลายถึง ทั้งปลาแห้งปลาทุปลัง
 เสบียงกรังมีมากไม่ยากจน ขคร้านขายนมวัว
 เหมือนผ้าเจ้า พี่ได้เปล่าสารพัดไม่ขัดสน จง
 นงกินนอนกินสิ้นกังวล พจะชวนขวายหาเอามา
 เลี้ยง ว่าพลางทางตระโบมโลมเถ่า อะไรเล่าฮัด
 ฮัดเพ้าวัดเหวียง อูแม่เอี่ยมให้เข้าใกล้เคียง จะ
 ตกเตียงลงไปแล้วแก้วกลอยใจ ฯ ๑๐ คำ ฯ

ไร่
 ๐ เมื่อนั้น นางประเดะคลุ้มคลั่งพินหลังให้
 ถอยถดขยดหน้ภาวไฉน น้ออะไรน่าเกลียดเบียด
 คะยิก ลูกพัวหัวท้ายเขาไม่ขาด ทำประมาทเปล่า
 เปล่าเพ้าหยุกหยิก บัดกรค่อนควักปลักพลัก อย่า
 จุกจิกกวนใจไม่สบาย อย่าพักอวดสมบัติพิสดาน

ไม่ต้องการดอกจะส้อยเป็นหม้าย หนศกปะเสื่อ
 เบอจะตาย เพ้ากอดก่ายไปได้ไม่ละวาง ๗ ๖ คำ ๗
 ชาติ ๐ สุดเอยสุดลิม เชิญพินหนามายมกับพ้าง
 เพ้าถอโทษโกรธเกรียวไปเจียวนาง ไม่เห็นอกพิ
 บ้างทอย่างนิน เหมือนน้ออ้อยไกล้มดไครอดได้
 พกไม่มคุดนาหงัน ตั้งแต่นวดปวดท่องมาสองวัน
 ไครจะกลนอดทนพั้นกำลัง ทำไมกับลูกพัวกตัวมัน
 ไย ผิดก็เสียสินไหมให้ห้ำซัง จวบเชื่อเสียก็ได้แล้ว
 ไม่ฟัง ลูบหน้าลูบหลังนั่งแอบอิง น้อยถานมแต่
 ละข้างข้างครัดเคร่ง ปลั่งเปล่งใจหายคล้ายกลัวบง
 อุ่มขนใส่ตักกรักจริงจริง อย่าสะบงสะบัดตัดไมตรี
 ยิงคณยงกอดสอดสัมพันธ์ อยู่หน้าอย่ากัดพระหัตถ์พิ
 บัดบองว่องไวอยู่ในที่ จนลุ่มกลงลงบนทบรรทมใน
 อศจรยัตนพลกกกกอง พารองครนครนดงบน
 ใหญ่ เกิดพาโยนขวบสวบสาบไป หลังควาพาไล
 แพบเบ็ดเบ็ง ฝนตกห่าใหญ่ใส่ชูชู ท่วมคูท่วม
 หนองออกหนองแจ้ง คางคกขนกระโดดโลดตองเชิง

กับโฉมขององค์ระเด่นนั้นใด รักใคร่กันอยู่ก่อนเคย

ผอนผัน ^{๕ ๔ ๕} เชอถอชอขายเป็นนรินทร์ ^{๗ ๖ ๖} เว้นวันสอง

วันหมั้นไปมา ๑ ๖ คำ ๑

• ร่าย ^๑ วันเอยวันหนึ่ง ^๕ คิดถึงนั้นใดจะไปหา

นางขาวเหนียวใส่กระจาดยาตรา ^๖ ตรงมาหาชคชม

เชย ^๕ เทยวเตรคเตรเร่ร้องแล้วท่องเทยว ^๖ ชอขาว ^{๕ ๖}

เหนียวหน้ากึ่งกินแม่เอ๋ย ^๖ ทรจกทกถามกันตามเคย ^{๖ ๖}

บ้างเขาะเยยหยอกขอสอหากัน ^{๖ ๕ ๕} พอเวลาตลาควาย

สายแสง ^๖ กระเดียดตะแกรงกรดกรายพายผัน

ทอดกรอ่อนคอจรจรัด ^๖ มาปราสาทสุวรรณเจ้าั้นใด

๑ ๖ คำ ๑ เพลงซ้ำ

๑ ครนถึงจงขนบนนอกชาน ^{๕ ๔ ๕} เห็นทวารบาน ^๕

บิดคึดสงสัย ^๕ ทังเสียงคนพูดกันอยู่ชั้นใน ^๖ ทราม

วัยแหวกช่องมองดู ^๕ เห็นโฉมขององค์ประเดะกับ

ระเด่น ^{๕ ๖} คดฟ้าหาเล่นกันง่วนอยู่ ^๕ โมโหมัดหน้า ^{๖ ๕}

ตาพรู ^๕ ดึงหัวหุจะแยกแตกทำลาย ^๖ น้เมยอ้ายประดู่

อยู่หัวบ้อม ^๕ ไยจึงมายินยอมกันง่ายง่าย ^{๕ ๔ ๖} ทงสัจกร

ยักหล่มถ่มร้าย มันจะให้ฉิบหายขายตน ชีชะ
 เจ้าระเด่นพงเห็นฤทธ แต่ผ่านงยังไม่มีคจะปิดกัน
 จอหงสองเมษจะเสี่ยคน คิดว่ายากจนเผาปรน
 ปรีอ จึงแกตงเรียกพลันเจ้าต้นไค คำข้าวเหนียว
 สองไฟไม่ให้ฤ พ่อนพัดนัดหมายมาหลายมอ แม่
 จะขอให้อายขายหน้าเมีย ๑ ๑๐ คำ ๑

๐ เมื่อนั้น โฉมระเด่นต้นไคแรกได้เสี่ย
 กำดงนงเกล้าเผาคลอเคลี่ย ชมโฉมโฉมเมษอยู่ริม
 มุง ขกบาทพาดเพลาเกาส์ข้าง สัพยอกหยอกนาง
 อย่างลึงถู แล้วยนมอมมาจเขาทพุง นางสะตุง
 ดูกตีกพลิกตะเคง เขาจะนอนตคเผาจไซ ช่าง
 กระไรหน้าเป็นเอ็นแข็ง จะนั่งอยู่สักประเดี้ยวทำ
 เรียวแรง มาเหย่แย่งกวนใจไปที่เดี้ยว พอ
 ระเด่นไคยินเสี่ยงเรียกหา ก็รู้ว่าชู่เก่าเจ้าข้าวเหนียว
 จึงร้องว่าใครนนั่นจริงเจียว จะมาเที้ยวจันทาด
 พาดเอาความ คำข้าวเหนียวสองไฟเข้าให้แล้ว มา

ทำเสียงแจ้วแจ้วไม้เกรงขาม ไม่ได้ตัดค่างมาอย่า

วูวาม ลูกกลามสนทมแต่เอง ๗ ๑๐ คำ ๗ เจรจา

๐ เมื่อนน นางทวายเป็นพิโรธโกรธขง ยน

กระทบนอกชานอยตงตง หวงหงดำวาทาทาย น

แน่อายสำเรจเจดตะคุก มาत्मคุณขาวสุกเสียง่ายๆ

กูเชอหน้าคิดว่าลูกผู้ชาย จงสู้ชายตัดค่างยังไม่รับ

ช่างโกหกปกกลมประสมประสาน จะประจานเสีย

ให้สมที่สับปลับ แต่เบียดตล่องไฟยังไม่รับ กู

สนับถือแล้วอายลันไต่ ๗ ๖ คำ ๗

๐ เมื่อนน ระเด่นตอบตามอชฌาสัย เขา

ขครานพูดจาอย่าหนักไป ขารู้ใจเจ้าดอกกัถยา

เจ้าพิโรธโกรธขงเพราะหงหวง จงจาบจ้วงล่วงเกิน

เป็นหนักหนา ขำผิดแล้วกลอยใจได้เมตตา เชิญ

เข้าเคหาปรึกษาถัน ๗ ๔ คำ ๗

ของขวัญปีใหม่ ที่มีคุณค่า

สำหรับคุณหนูที่รักของท่าน

.. พิมลชัย .. ขอเสนอ

นิทานเลื่องชื่อชุด ราตรีแห่งอาหาร

ซึ่งได้แปลและเรียบเรียงใหม่

มุ่งให้เหมาะสำหรับคุณหนูอย่างแท้จริง

โดย “บุญเรือน ไชยเดช”

□ □ ผู้จัดพิมพ์ ก็ประสงค์ทำอย่างประณีต สะอาดการันต์
วรรณยุกต์เคร่งครัดเชื่อถือได้

□ □ ทังขอรับรองว่า เป็นอาหารใจที่มีแต่คุณประโยชน์
ไม่เสาะท่องแสลงใจเด็กเลย

พิมพ์ออกเป็นตอน ๆ ขายราคาถูก

เล่มแรกจะเสร็จ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๐๓

